Napsal uživatel Miloš Keller
Pondělí, 02 Květen 2011 20:52

V jedné recenzi jedné aktuální desky jsem se přiznal, že jsem hledal své recenze předchozích desek příslušné kapely, abych mohl fráze a obraty opsat, a musel jsem přiznat, že se kapela tolik zhoršila, že jsem musel vymyslet bonmoty nové. To **Květy** nezklamaly. Na své desce ***V čajové konvici***
, která má na obalu kus koně a uvnitř písničku o medvídkovi či kočičce, zůstaly věrny všem svým neřestem. Nedostatek melodických nápadů, projevující se absencí jakéhokoliv sjednocujícího prvku v soundu nejen na desce jako celku, ale i uvnitř jedné skladby, časté kakofonické náběhy bezradně se válející v písních, opakování jednoduchých hudebních figur. Jedna jediná poloha zpěváka (je-li to zpěvák). A hlavně neuvěřitelné textové banality a trapnosti, rovněž dokola opakované tak, že se trošku i jakoby začínáte stydět v zastoupení – jako když někde na veřejnosti někdo blábolí a vy víte, že mu nemůžete vynadat, protože není opilý, ale postižený. Příklady? Tady jsou: jestli máš doma kočičku, tak se jí věnuj/za žádné zvíře jí nevyměňuj.... medvídek sedí u počítače a venku si hrají medvídci… jezdím na týhle motorce, má motor a, motor b, motor c, a o to mi jde (celý text!)… zanech spěch, už i Walesa si leh v mech… Stačí?
Předchozí mnou recenzovaná deska (*Jablko jejího peří*) byla jistým příslibem, že pokud se chyby z ní podaří vývojem odstranit, že by možná… Ale ne, Květy se spolehlivě vrhly na prohlubování nedostatků. Sorry, že tedy teď vykradu sám sebe. Ale ono je to už 7 let, a tak to pro někoho bude jako nové. O minulé mnou recenzované desce jsem příkladně v roce 2004 napsal:
...uslyšíte, že texty se nese snaha upoutat originalitou, použité metody jsou však důvěrně známé a typické pro stádium vývoje kapely, která chce především nebýt jako jiní. Jenže když je těch „nebýt jako jiní“ víc, tak je to těžká (a marná) práce – receptem pak bývá soustředění se na srozumitelnou upřímnost, ale to zde ještě nenastalo. Několik textů si pouze hraje se zvukomalebnými slovy a jejich význam se stírá jakoby náhodným nakupením a násobným opakováním (hrad frak hra/černý/drak mrak kra/černý). Projevuje se to i v názvech. Druhá forma zašifrování sdělení je také tradiční – nakupení nelogických slovních spojení a obratů ve víře, že je posluchač neoznačí za nesmysly, ale za filosofické jinotaje („Jablko jejího peří zavonělo dřevem“), někde se pak textař stává nechtěnou obětí vlastní snahy o originalitu: „Taťána prodává jídlo banány a sýr“.
Na jednu stranu minimalistická instrumentace využívající možností nástrojů tak na 10% (otázkou je, na kolik schopnosti hudebníků), na druhou stranu pestrá škála nejrůznějších použitých nástrojů k ojedinělým zvukům, vytvářejícím, či jen podmalovávajícím atmosféru skladby. K tomu je adekvátní i zpěv – do sebe obrácený, jakoby přemýšlivý, ve skutečnosti ale především znající své možnosti – dobře udělaná z nouze ctnost, nebo, chcete-li zdařilá chůze po tenkém ledě, kdy nakonec ve výsledku nakonec zdánlivě nechybí paleta výrazů, při podrobnějším průzkumu je to však výraz jeden, charakterizovatelný jako introvertní vyjádření interpreta vědomého si omezení mantinely rozsahu a udržení tónu.
...tato cesta, jakkoliv na první poslech tvářící se jako osobitá a objevná, byla již před desítkou let objevena a prošlápnuta. Hodnocení se tedy neděje na bázi „nového“, nýbrž spíše ve smyslu, došlo-li k nějakému novému posunu či rozšíření této cesty, jakkoliv mladší publikum bude okouzleno zdánlivým novátorstvím, než prohlédne, že si chodec po prošlapané cestě sám kupí před sebe překážky, aby vznikl dojem , že ji prošlapává.
A uzavíral jsem: Květy vykvetly, aniž by je zatím opylil duch nějakého (hudebního či textového) sdělení. Pokud to nejsou květy jednoleté, mají šanci, že s příštím jarem… Kořínky dobré mají, což o to, teď jen aby narcistně nezplaněly. Bohužel, Květy ani nezplaněly, ani nevyrostly, prostě

zastydly na místě. {desky 791}